

ת"פ 37810/08 - מדינת ישראל נגד צבי נמני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 37810-08-14 מדינת ישראל נ' נמני

בפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ב�名צאות ב"כ עו"ד אלברט זמנסקי
המאשימה
נגד
צבי נמני
ב�名צאות ב"כ עו"ד צדוק חוגי
הנאשם

הכרעת - דין

בפתח הדברים וכמצוות סעיף 218 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 אני מודיעה על זיכוי של הנאשם מעבירה איומיים. הרשותו של הנאשם מתיחסת לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

מבוא

1. במועד האירוע היו הנאשם והמתלונן בעלי כלבים. הנאשם היה בעלי של כלב מסווג לברדור והמתלונן בעלי של כלב מסווג האסקי סיבירי. על פי כתוב האישום, במועד האירוע נפגשו שני הכלבים ברחובות הנהר 14 ברמת גן כאשר שניהם לא רצוועה ובעלייהם בסמוך. המתלונן ביקש מן הנאשם לתפוס את כלבו ולהפריד בין הכלבים ומשלאל עשה כן ובשל חששו של המתלונן מהתקחות קרב בין שני הכלבים, השלים את רצועת הכלב שלו לעבר השניים. בתגובהו נטען כי הנאשם תקף את המתלונן במכת אגרוף לפניו באזרז לסת שמאל וכי החבטה גרמה למתלונן לנפichות וככאי ראש. עוד מפרט כתוב האישום כי לאחר דברים אלו ולאחר שהמתלונן ביקש מהנאשם להפסיק והפנה תשומת לבו לכך שהוא נושא תינוק במנשא, אימם עליו הנאשם במילים "**בן זונה אני אזין אותך**" ולאחר מכן גם **"חכה חכה אנחנו עוד ניפגש למטה"**.

2. הנאשם כפר במיחס לו. בעת הקראת כתוב האישום (ישיבה מיום 15.12.29), טענת הגנה היחידה התיחסה אר לכך שעד הראייה הנזכר ברשימת עדוי התביעה, הוא חברו של המתלונן ולא יכול היה להבחין במעשים מהנקודה בה היה. לא נשמעו טענות נוספות והתיק נקבע לשמייעת ראיות. טענת הגנה עצמית הועלתה לראשונה בשלב שמייעת הראיות.

3. לאחר ששמעתי את העדים ועיניתי היטב במורים שהוגשו כראיות הגעתி למסקנה שלא הובאו די ראיות לעבירה האiomים אך עבירת התקיפה החובלנית הוכחה ברמה הנדרשת בפלילים. ראיות מבוססות על עדות המתלונן, על אף הסטייגיות ממנו, ועל תעודה רפואי. במידה מרכזית הרשותו של הנאשם מבוססת על גרסתו שלו ועל הודיותו

בתקיפה. לא הונחה תשתיות עובדתית נדרשת לצורך טענת הגנה עצמית ובנפול טענה זו נותרה עבירה התקיפה ונוטרו תוצאותיה. עד הראייה לא תרם דבר לראיות המאשימה. העד הוכרז עד עווין אך לא ניתן טעם מספיק להעדרת עדותם במשפטה על פני גרטתו בבית המשפט. נסיבות איתורו של העד הראייה והבאתו לעדות נותרו תמהות ובמידה מסוימת אף מפוקפקות. על כל אלו בהרחבה להלן.

תקיפה הגורמת חבלה של ממש

4. המטלוןهزעיק את המשטרה לאירוע מיד לאחר שהתרחש וטור שהוא דולק בעקבות הנאים. השוטר רס"ר וקסלר הוא שהגיע למקום, פגש בנאים ובמטلون והעלה את דבריהם על הכתב בדוח הפעולה **ת/1**. לאחר והדוח הוא הטייעוד הקרוב ביותר להתרחשויות ומביא את גרסת שני המעורבים כמעט בזמן אמת, מהוות הדוח ראייה מרכזית ואוטנטית למה שהתרחש.

5. עורך הדוח רס"ר וקסלר נשאל האם כתב את הדברים כפי ששמעו מפי המטלון ומפי הנאים והшиб בחיבוב (פ' ע' 7 ש' 13). חקירותו הנגדית של העד הייתה קצרה ביותר, שכן השוטר לא זכר את האירוע והסתמך על הדוח שכתב. בסיום חקירותו נותר הדוח **ת/1** כפי שהיא ולא נגרע דבר מכוחו הראייתי בבחינת הראייה 'נקיה' ביותר, בטרם הייתה למי מן הצדדים שהות לכלכלה צעדי.

6. מפאת חשיבותו של **ת/1** טובאניה גרסאות המעורבים כפי שתועדו על ידי רס"ר וקסלר:

"[...] לדרכי המטלון, היה עם כלבו וילדיו אשר היה במנשא וכאשר הכלב של השכן (הכוונה לנאים - הבהירה שלי נ.ת.) תקף את הכלב שלו הוא ניסה להבריח את הכלב של השכן באמצעות הרצעה שהיה בידו, אז הנאים הלם בלבטו מכיוון שחשב שהוא תוקף את כלבו. לשאלתי אם הוא זקוק לטיפול רפואי אמר שכרגע אינו זקוק ואם יצטרך יתפנה עצמאית בהמשך. לדברי הנאים, הוא ירד לטויל עם כלבו, וכאשר הכלב שלו תקף את הכלב של המטלון, החזק אותו בחזקה ולמרות זאת המטלון הניב כלפי כלבו את הרצעה שלו וכלבו נבהל, ומתוך התגוננות הוא דחף אותו ביד לכיוון החזה, אך לא הלם בפניו [...] לציין כי לא נראה סימני תקיפה על המטלון או הנאים [...]."

7. מהדוח עולים בבירור הנתונים הבאים מפיו של הנאים:

א. כלבו של הנאים תקף את כלבו של המטלון.

ב. המטלון לא תקף את הכלב של הנאים אלא אך הניב לעברו את רצעות הכלב.

ג. הנאים דחף את המטלון.

8. אין מחלוקת על כך שהנאים דחף את המטלון. הדבר נמסר לשוטר בשטח והנאים חזר על כך גם בהודעתו במשפטה. בהודעתו אמר "דחיפתי אותו חזק ורק אחר כך שמתי לב שהוא מחזיק את התינוק במנשא" (**ת/4** ע' 2 ש' 9) ובהמשך "הדבר היחידי שיכלתי לעשות זה לדחוף אותו באזרע המותן/רגל כי מהמותן עד מעלה הראש קיים המنشא עם התינוק [...] אני זוכר שהוא התקפל וצעק "איי" (שם, בש' 27) וגם "הдежפה הייתה די חזקה. תיקון - אני לא יודע מה זה די חזקה בשביבו, אני יודע שהוא הלך אחורה כתוצאה מהדחיפה שלי" (שם, בש' 31). דחיפה ובוודאי 'дежפה חזקה' מהוות עבירה של תקיפה כמשמעותה

בחקוק. הנטול עובר אל הנאשם להוכיח קיומה של הגנה.

9. בגרסתו הראשונית של הנאשם לא הוזכרה כל עילה להגנה עצמית. לא נטען שהמתلون הכה את הכלב ולא נטען כי לכלבו של הנאשם נגרם נזק כלשהו. טענת ההגנה העצמית נולדה בשינויו ניכר, רק בחקירהו של הנאשם במשטרת חדש וחצי אחרי האירוע. גם כאשר הועלה טענה זו, לא הונחה תשתיית עובדתית מספקת להקמתה כמפורט להלן:

א. בבית המשפט העיד הנאשם שהמתلون הכה את הכלב עם האבזם של הרצעה "**עם האבזם הזה הוא נתן כמה פעמים מכות בכלב שלי בראש וגם בעט בכלב**" (פ/ע' 37 ש' 15). תיאור אלימות קשה. תיאור זה כל כלו נעדך מ/1. גרסת ההגנה העיקרית היא גרסה שנכבהה עמוק בלבו של הנאשם ולא ניתן לכך הסבר סביר. רק בחקירה נגידת לאחר מספר לא מועט של שאלות, לאחר שאישר את הדברים שאמר לשוטר בשטח וככתבו בת/1, לאחר שקרה את הדוח בעצמו ולאחר שעין בו מספר פעמים, כאשר התבקש להסביר כיצד לא ציינו פרטם מהותיים להגנתו העלה הנאשם לרשותה **גרסתה חדשה** לפיה מסר את גרסתו הראשונית לשוטר נוספת שהוא במקום ולא לשוטר וקסלר שכותב את דוח הפעולה (פ/ע' 42 ש' 11). הטענה כי הנאשם שוחח עם שוטר אחר ולא עם עורך הדוח לא הוצאה לשוטר וקסלר בחקירה הנגידית. גם טענה זו היא הסבר כבוש וגם הפעם לא ניתן כל הסבר לכבישתו. מאוחר והטינה לא הוצאה לשוטר ולא התקבלה התייחסותו לטענה במסגרת חקירתו בבית המשפט אין לטענה כל משקל של ממש.

ב. כך הסביר הנאשם את הצורך בהגנה עצמית: "**על מנת לעזרו אותו מלבעוט בכלב, דחפתי אותו, החזקתי את הכלב שלי בקולר [...]** בשמאלי דחפתי אותו על מנת שיפסיק, לא דחפתי אותו על מנת להעניש אותו, אלא דחפתי אותו כדי שיפסיק לבעוט בכלב" (פ/ע' 37 ש' 19). "**דחפתי אותו על מנת למנוע ממנו להמשיך ולבעוט בכלב**" (שם, بش' 24). הביעות בכלב הן מרכיב חיוני. הנאשם הבין שכן הדבר אכן גם אם אמם השליך המתلون את רצועת הכלב ופגע בלבו של הנאשם, עניין זה הסתיים ולא היה עוד צורך במניעה נוספת. רק המשך תקיפה והמשך אלימות בדמות רצון לבועוט שוב בכלב, יכול היה להציג תגובה על ידי הנאשם. לא בכדי הדגיש הנאשם בדבריו את הביעות הנמשכות ואף הדגיש שכאשר דחף את המתلون, היה המתلون עם רגל אחת באוויר, רגל שהונפה לצורך בעיטה בכלב. אלא שמרכיב חיוני זה של בעיות נעדך גם מהתיאור שמסר הנאשם לאשתו. אשת הנאשם, שהובאה עדת הגנה, סירה על מכות באמצעות רצועת הכלב אך לא ידעה דבר לגבי בעיות והצריך למנוע בעיות באמצעות דחיפה (פ/ע' 56 ש' 23). הנאשם לא סיפר על בעיות לשוטר בשטח וגם לא לאשתו. בנוסף וכפי שכבר נאמר דבר מגרסה זו לא הושמע בעת הקראת כתוב האישום בבית המשפט.

ג. טענת ההגנה העצמית אמרה הייתה להיתmr בחבלות שנגרמו לכלבו של הנאשם. לדברי הנאשם הכלב נפגע כתוצאה מהאלימות שהפעיל המתلون. הכלב הפגוע לא הוצאה בשטח וגם לא נטען באופןיו שהכלב פצע. זאת ועוד, אין לחבלות בכלב כל תיעוד רפואי או מצולם. העדר תיעוד רפואי משמעותי במיוחד שכן כלבו של הנאשםטופל על ידי מספר וטרינרים טיפול אינטנסיבי ביותר. על אף ביקורים תכופים במרפאת הווטרינר ועל אף שפע המסמכים שהוצעו בדבר טיפולים בכלב, לא נמצא בין המסמכים תיעוד כלשהו בקשר לחבלה הנטען. לרופאים המטפלים לא סופר דבר קיומה של תקיפה וחבלה גם לא כסיפור רקע לטיפול אחר וזאת על אף ביקורים לטיפולים שוטפים סמור לאירוע. הנאשם העיד שסיפר לרופאה המטפלת על המקרה ויש ביכולתו להביא תיעוד על כך (פ/ע' 44 ש' 8). תיעוד כאמור לא הובא. בסיום חקירותו במשטרה מסר הנאשם שלכלב עדין יש סימן מהמכה (**ת/4** ע' 3 ש'

63). הנאשם נחקר באזהרה ועל כן הتبירה לו חומרת מצבו והצורך בתיעוד. למרות שבשלב זה כבר ברור היה שהairoע לא הסתיים אלא נמצא בטיפול המשטרה ולמרות שגם בשלב זה נתען שנותר סימן מהמכה על גופו של הכלב, לא תיעד הנאשם את הסימן בתמונה.

כל אלו מציבים סימן שאלה ממשמעותי בדבר קיומה של פגיעה בכלב ותקיפתו על ידי המתלונן.

ד. הנאשם מסר בהודעתו במשטרה **ת/4** שהמתלונן הכה את הכלב בראש ברצועה ובנוסף בעט בכלב ופגע בו באזור הצוואר וברגל קדמית שמאלית. מיקום הפגיעה בצוואר וברגל נעדן מודעות אשר הנאשם אשר סיפרה על דם מאחורי האוזן בלבד.

ה. טענת ההגנה העצמית התבבסה בין היתר על קיומו של אבזם שבאמצעו חבט המתלונן בבלבו של הנאשם. הנאשם לא הצבע על הרצועה והאבזם בשטח למורתו שהמתלונן, הכלב והרצועה היו באותו מקום (**פ/ ע' 43 ש' 2**).

10. לאחר גרסתו הראשונית של הנאשם לא כללה אזכור של תקיפה לבו על ידי המתלונן ובשל כל הטעמים המctrברים שפורטו לעיל, לא הונח בסיס עובדתי מספיק לטענת ההגנה העצמית. בהעדר בסיס זה אין צורך להידרש לניטוח המשפטי ולבוחינת התקיימות התנאים המשפטיים המצדיקים שימוש בהגנה זו.

גרסת המתלונן

11. המתלונן העיד על תקיפה באגרוף בפניו ולא על דחיפה. בחנותי האם קיימות ראיות לתקיפה באמצעות אגרוף בפניו של המתלונן להבדיל מדחיפה בה מודה הנאשם. אומר מיד כי לא נעלמה מעני נטייתו של המתלונן להפרזה בעת עדותו בבית המשפט וכן התרשם מכך שהגעים והכביר בתיאורים שונים להחמיר את עצמת האלים. כך בין היתר בתשובה לשאלת אם ספג 'בוקס' או 'כאפה' השיב שמדובר ב'בוקס'. **אם הוא היה נוטן לי כאפה הלסת לא הייתה זהה מהמקום**" (**פ/ ע' 18 ש' 2**). לאחר מכן רפואו לתחזות הלסת מדובר בהגזה ברורה. דוגמא נוספת להגזה נמצאה בשעה שהעיד על כך שהשוטרים המליצו לו להיבדק בבית חולים (**שם, ש' 3**, מבלי שיש תימוכין לכך בדוח הפעולה אלא דזוקא להיפך, השוטר ציין שלא הבחן בחבללה. כן הוסיף המתלונן דברי אינם נוספים שלא בא זכרם בהודעתו במשטרה趣 שהוא מצין "**הוא אמר עלי פעמים גם שלוש פעמים**".

כן נתתי דעתן לאופן בו העיד המתלונן, להטלחות, למהירות החמה ולהוסר הסבלנות. לא אחת התפרץ המתלונן כלפי הסגנור והפיגן חסוך סבלנות ו"פטיל קצר". כך למשל בתשובה לאחת השאלות הטיח בסגנור שהוא שקרן (**פ/ ע' 13 ש' 30**). בהמשך החקירה הנגדית הטיח בסגנור "**חבל על הזמן שלי ושלהן. קח, קח, תתקדם**" (**פ/ ע' 22 ש' 1** וגם בע' 22 ש' 26).

חרף ההסתיגיות לגבי עדותו של המתלונן, קיימות ראיות בעוצמה הנדרשת בפלילים להוכחת תקיפה באגרוף בלסתו של המתלונן.

12. הגערין הבסיסי בעדותו של המתלונן נותר עניינו. ליבת הדברים שבה והופיעה באופן עקי בגרסתו של המתלונן כפי שכתב מפיו רס"ר וקסלר בת/1 מיד לאחר האירוע, בדברים שמסר בתמונה שהגיש מספר שעות לאחר מכן **ג/3**, ובעדותו בבית משפט. בנזקנות המהוויות נותר תיאורו של המתלונן עקי ביחס לאירוע בכלל ובאשר לניסיבות בהן הכה בו הנאשם מכת אגרוף בפניו. המתלונן שב ותאר כי לאחר שזרק לעבר הכלבים את הרצועה על מנת להסיח דעתם, הכה הנאשם בפניו במכת אגרוף.

13. המתلون טען שספג אגרוף בלסת שמאל. מיד לאחר האירוע פנה המתلون לבית החולים והביקור תועד בתעודה רפואית **ת/2**. במסמך זה מפורט כי נמצא "מעט נפיחות באחור זוית לסת שמאל". הטענה בדבר פגעה בלסת והתעודה הרפואית שהתקבלה בסמוכות זמינים מלמדות על קשר סיבתי בין מגנון החבלה לבין התוצאה.
14. התעודה הרפואית היא חיזוק ראייתי בעל משמעות ואליה הצרפה הוודיתו של הנאשם עצמו באקט של אלימות, גם אם שונה.

גרסת הנאשם

15. מנגד גרסת הנאשם ביחס לדחיפה ולמקום בו פגע בגופו של המתلون לא נותרה עקבית ואף לקתה בחוסר הגיון פנימי.
16. הנאשם לא היה הסבר של ממש כיצד נוצרה הנפיחות בלסת. אמן מדבר בנפיחות מועטה ואמנם השוטר בשטח וכמו כן השוטר בוחנת המשטרה לא הבינו בה, אך על פי התעודה הרפואית שהוגשה מעט נפיחות הייתה. הסברים שהציגו הנאשם, שהמתلون עשה הצגה בבית חולים (פ/ע 48 ש' 8) או שנtan לעצמו מכאה (שם, בש' 15) אינם בעלי תוקף ממשי.
17. בחקירה במשטרה מסר הנאשם שדחף את המתلون **באחור המותן/רגל (ת/4 ע' 2 ש' 26)**. לעומת זאת בדוח **ת/1** מסר שדחף את המתلون **לכיוון החזה**. בית המשפט העיד על דחיפה בחזה (פ/ע' 46 ש' 6, 11). לטענת הנאשם המתلون היה עם רגלו באוויר כי התקoon לבועות בצלב ומטעם זה איבד את שווי המשקל ולהלך לאחר מכן (פ/ע' 46 ש' 20).

השאלה היכן פגע הנאשם במתلون היא שאלת מהותית המצוי במרכז טענת ההגנה. לא היה בידי הנאשם להסביר כיצד בנקודה מסוימת זו מסר נתונים שונים ומדוע עשה כן. ההבדל בין الرجل ובין מותן לבין החזה הוא הבדל משמעותי ואין שני מילימטרים קל ערוץ. יתר על כן אין דין דחיפה כדי אגרוף לפנים. דזוקא בשל חשיבות הנקודה, לא יכול היה הנאשם להסביר ולדבוק בגרסה לפיה דחף את המתلون כלפיו החזה, שכן אין חולק כי על החזה של המתلون היה תינוק בתוך מנשא. דחיפה כזו עליה דיוקן הנאשם לשוטר בזירה, כלל לא תתקן שכן כאשר אדם נשא מנשא קדמי, כפי שעשה המתلون, אין כל דרך להגיע לחזה שלו מבלי לפגוע בתינוק. שינוי הגרסאות נועד אם כן לשרת מטרה ולהתאים עצמו לנسبות שהתרברו בדיון. לפיכך יש בשינוי ובטיוב השינוי כדי לפגוע ב邏輯יותו.

18. תמהוה גם התנהגותו של הנאשם אשר החיזיר את הכלב לבתו טרם הגעת המשטרה. לדבריו "אחר והמשטרה התעכבו קצת אמרתי שאני הולך הביתה להחזיר את הכלב ואני אחכה אליו למיטה עד שתגיעו הנידת" (פ/ע' 38 ש' 28). מאחר והכלב והפגעה בו הם טענת ההגנה של הנאשם, אין כל הגיון בהחזרת הכלב באופן שמנוע אפשרות לראות את האלים שהופעל לה כלפי ולכאורה התניעה את כל ההתרחשויות. ההסבר היחיד להחזרת הכלב הוא העובדה שלא ספג פגיעות כפי שנטען ובאותה עת אכן לא נוצרה טענת ההגנה.

עד ראייה

19. במסגרת פרשת התביעה הושמעה עדותו של מי שנטען כי היה עד ראייה נייטרלי לאירוע (מר נעם שגיא). העד מסר הוועדה במשטרה ובה גרסה המפלילה את הנאשם. בית המשפט חזר בו מעיקריו הדברים ועל כן הוכרז עד עז. עדותם של עד זה לא תרמה ממש למערך ראיות התביעה שכן העד חזר בו מהעדות ולא מצאתי סיבה להעדרת עדותו במשטרה. בוחנתי היטב האם עלה בידי ההגנה להוכיח שמדובר בעד שהוזמן על ידי המתلون או מי

מטעמו, תוך ידיעה שלהם שמדובר באדם שלא ראה דבר. לא הונחה תשתיית מספקת לקביעת מצא זהה, שלו הוכח, היה בו משום שיבוש הליני משפט. הדברים יפורטו מיד אולם אומר כבר עתה כי למרות שלא הוכח שיבוש ולא הובירה דיה סיבת בואו של העד וסיבת חזרה מעודתו, נותרה עננת אי נוחות בשל התיאצבותו ולשם עודתו.

20. עדותו של העד הוגשה (**ת/5**) ועל פניה מדובר בעדות המפלילה את הנאשם באופן חד משמעי. העד מסר שהבחן בהתרחשות מתוך מרפסת דירתו, שמע שמדובר בויכוח על כלבים והבחן בנאים דוחף את המתلون ואז נתן לו כאפה או אגרוף לפניו. בבית המשפט חזר בו העד וטען שרך שמע ויכוח בעניין כלבים אך לא הבחן באלים אלא אף שמע עלייה מפי המתلون. כאמור, העד הוכרך עד עזין. עם זאת לא מצאתי כל טעם להעדרת הودעתו במשטרת על פניו עדותו בבית המשפט. התיאצבותו של העד במשטרה עוררה סימני שאלה ואלו נותרו בלתי פתרומים ותרמו לכך שהודעתו במשטרת אינה נקייה מספקות. נסיבות מתן האמרה, הריאות שהובאו במשפט והתנהגות העד במשפט אינם מצבעים לעבר העדרת האמרה שנגבתה במשטרת. וזאת שלא די בכך שהאמרה ניתנה באופן חופשי ומרצון והדברים תועדו כדת וכדין על ידי גובה ההודעה.

21. ואלו הם סימני השאלה שילו אט התיאצבותו של העד מלכתחילה בתקנת המשטרה:

א. מתי התרברר קיומו של עד ראייה לאירוע - על פי עדותו הראיות של המתلون בבית המשפט כבר בעת האירוע ידע שיש עד ראייה שכן הבחן באדם שראה את המקרה מרפסת פתוחה (פ/ע' 10 ש' 29). המתلون העד ש谩ודיע למשטרה דבר קיומו של העד האמור (פ/ע' 11 ש' 1). בפועל המתلون לא הזכיר קיומו של עד לא לשוטר שהגיע למקום ולא בהודעתו במשטרה שנגבתה מספר שעות מאוחר יותר. כאשר עומת עם אלו בחקירה נגדית שינה גרסתו באופן מוחלט והшиб **"יכול להיות שלא ידעתו בזמןאמת, יכול להיות שידעתי בדיעבד שיש עד"** (פ/ע' 12 ש' 12) ובהמשך **"כנראה לא ידעתו את זה, רק בדיעבד. לא זכור"** (פ/ע' 13 ש' 5). **"העד ראייה רק לאחר המקרה הבנתי שהוא עד"** (פ/ע' 13 ש' 13). הסבר זה בוודאי שאינו הגיוני. אין אפשר לדעת בדיעבד על עד ראייה בלי שמכירים אותו, בלי להבחן בו בזמןאמת ובלי שעד הוא שייצור קשר ויודיע על היותו צופה. ידעה מאוחרת על קיומו של עד אינה אפשרית. גם המנגנוןiae לאיתור העד, עליו העד המתلون, הדבקת פתק על דלת העד בו ביקש ליצור אותו קשר, אינו מנגןן אפשרי אלא אם ידע המתلون בזמןאמת על קיומו של עד ראייה. כאשר עומת המתلون עם חוסר ההיגיון בשתי האפשרויות שהعلاה (ידע על עד ולא אמר או לא ידע על עד ובכל זאת חיפש אותו) השיב **"אני יכול לתקן את מה שאמרתי, אני לא זוכר, עבר זמן"**. הנסיגה אל מבטחי חוסר ההיגיון אינה מספקת פתרון לחוסר ההיגיון המובנה בכל אחת משתי הגרסאות ולא לשינוי ביניהן. קר או קר, המתلون עצמו לא דבר בגרסה המאוחרת ובהמשך החקירה הנגדית שבגרסתו הראשונה לפיה הבחן بعد בזמןאמת **"ראיתי חלון פתוח מרפסת ראייתי דמות שאני לא מכיר אותה, ממש אני הבנתי שיש מישהו שיכול להעיד לטובתי, שהיא עד לאירוע [...]** אז שמתי פתק בדלת שלו" (פ/ע' 20 ש' 15). **"במהלך המקרה ראייתי דמות"** (שם, בש' 25). לשינוי הטענה מקצת רקציה ושוב בחזרה ל��צה הראשון לא ניתן כל הסבר.

ב. מה היה אופן המפגש בין המתلون לבין עד ראייה וכייזד הועבר מידע בין השניים - לטענת המתلون עד ראייה **"לא ראה אותי פיסית אחרי המקרה, פיס טו פיס, הוא הרי היה במרפסת"** (פ/ע' 21 ש' 1). לדברי המתلون על מנת ליצור קשר עם העד **"שמתי מדקקה על הדלת שיצור אימי קשר עם הפרטים שלי. אכן הוא יצר אימי קשר, לא זוכר אם אני איתו או ההיפך"** (פ/ע' 11 ש' 2). מנגד, עד ראייה דזוקא העד שפגש במתلون. לדבריו **"יצאתי החוצה, פגשתי את השכן שלי. הוא שאל אותי אם אני יכול להעיד. אמרתי לו שכן. זה כל**

הסיטואציה" (פ/ע' 25 ש' 13). העד שלל מכל וכל אפשרות שהמתלון הבדיקה פתק על הדלת וכן נוצר קשר טלפון ביניהם (פ/ע' 27 ש' 20 וש' 27).

ג. מה נאמר לעד הראייה כאשר התבקש למסור עדות - המתלון טען שמסר פרטיו עד הראייה למשטרה אך לא דבר עם העד "הוא אמר שהוא ראה, לא פתחתי איתו שיחה" (פ/ע' 18 ש' 7). ראשית לא ברור כיצד מתחחת שיחה שבה אדם אומר "שהוא ראה" בלי לדברים על "מה ראה". בהיעדר כל היכרות בין השניים נדרש שיחה מקדימה כדי שהמתלון ידע שכן מדובר בעד ראייה רלוונטי והם מדברים על אותו אירוע. וזאת אף אם השיחה לא נעשתה מיד בסמוך לאירוע עצמו. רצונו של המתלון להרחק את עצמו מכל שיחה ولو מינימלית עשו רושם של ניסיון ליצור עדות נקייה אך אינו סביר בנסיבות. יתר על כן, עדותו של עד הראייה שונה גם בעניין זה. מעודתו עולה שהייתה שיחה בין השניים ובها סיפר המתלון שהוכחה על ידי הנאשם. לדבריו "היתתי בחוץ, נפגשנו פעם ראשונה בחוץ [...] שמעתי ממנו שהוא קיבל מכח. בזמן שהוא שאל אותי אם אוכל להעיד, הוא שאל מה מסטר הטלפון שלי [...]" (פ/ע' 27 ש' 30).

ד. מידת היכרות בין המתלון לבין עד הראייה - המתלון טען שלא ידע שהעד הוא חבר טוב של אחיו (פ/ע' 12 ש' 5). בעדות שמסר העד במשטרת התקיחס אל המתלון כאל "הבחור הצעיר" ambil שמסר כי הוא מכיר אותו. בעדותו בבית המשפט, אישר עד הראייה שהוא מכיר את המתלון בפנים ואף ידע למסור שאמו של המתלון מתגוררת באותו מקום (פ/ע' 26 ש' 22 וע' 28 ש' 7). כמו כן בענה לשאלת הסגנור, אישר העד חברות עם אחיו של המתלון (פ/ע' 26 ש' 10).

22. סימני השאלה נותרו ללא מענה. טענת הסגנור היא כי המענה מצוי בכך שמדובר בחבר של אחיו של המתלון ובו השלושה נרכקמה מזימה להפלתו של הנאשם. מכוח החברות הבדיקה העד הגיע למשטרה ולהיעד על דבר שלא ראה ולא יכול היה לראות. לשם הוכחת טענה זו הובא מטעם ההגנה חוקר פרטי והוגש דוח החקירה הפרטית (ג/9). הדוח אמר היה לספק מענה לקשר שבין עד הראייה לבין אחיו של המתלון וכן לשולח יכולתו של העד להבחן באירוע. הדוח לא סיפק תשובה של ממש לשאיפות אלו. אמן החוקר הפרטி העיד על כך שהעד הוא חברו הטוב של אחיו של המתלון אך עדותו בעניין זה לא גובטה בכלל ראייה ממשית. העד סירב למסור על מה מבוססים הדברים, סירב להציג את דוח התשאול שעריך וסירב להשיב לשאלת מי תשאל (פ/ע' 46 ש' 18,20). בנסיבות אלו לא יוכל לקבוע שכן מדובר בחברים קרובים במיוחד. גם לו קבעתי קיומה של חברות אמיתה, לא די בכך כדי לקבוע שהשל חברות זו התייצב העד למסירת עדות כזאת. בדוח החוקר הפרטי ציינה שיחה עם דוברת אשר לכאורה שוכחה עם עד הראייה ושמעה ממנו אישור לכך שלא ראה את הדברים. עד הראייה לא עומת עם נתון זה, אותה גברת לא הובאה עדות ועל כן גם נתון זה נותר בגדר עדות מפי השמועה, עדות שאינה מבוססת דיה בראיות.

גם ביחס להעדר זווית ראייה של העד לא די בדוח החוקר הפרטי. החוקר הפרטិ בוחן אפשרות לראות אירוע שהתרחש בכתב רוחבות הנהר 20. אלא שלא הונם בסיס מספיק לכך שזו הייתה כתובות התרחשויות. קיימות עדויות של המתלון מחד גיסא ושל הנאשם מאידך גיסא. הסגנור ביקש להסתמך על הדוח ת/1 בו צוין מקום האירוע רוחבות הנהר 20, אלא שהמתלון הבכיר כי התקשר למשטרת כאשר דלק בעקבות הנאים ומסר כתובות תוך כדי תנועה. הדבר מתישב עם האמור בדוח הפעולה בו מצוין כי המודיע **"אחריו כרגע"**. לא נשלה עדותו של המתלון כי האירוע אכן התרחש בכתב רוחבות הנהר 14.

23. עד הראייה טען שהגיע למשטרה מיזמתו ambil שהוזמן (פ/ע' 28 ש' 14). הדבר תמורה נוכח העובדה שבבית המשפט טען שלא הבחן בדבר. היוטו **"ازרח ישראלי שאוהב צדק"** (שם, בש' 18) אינו מסביר על שום מה ולן האזרח למסור עדות שאינה נכונה כשבפועל בבית המשפט העד שלא ראה דבר ואכן לא היה הסבר סביר בפיו של

העד (פ/ע' 26 ש' 30).

24. על אף הקשיים המרובים שצינו לעיל ולמרות סימני השאלה האופפים את עדותו של העד, לא די בכך כדי לקבוע כי מדובר במהלך שגوبש לצורך אישור הילכי משפט. קביעה זו, שעלולה להיות בעלת משמעות קשה לפני העד, מחייבת הנחת בסיס עובדתי איתן ולא פיזור סימני שאלה בלבד. לאחר והוחק הפרט סירב לפרט נתונים שהיו בהם לבסס קשר בין העד לבין אחד של המתלוון ומאחר ולא ניתן מענה מספיק ברור לסייע לתיאצבות העד, אין די בתהיות שנוטרו כדי לגבות ממצאים לחובת המתלוון.

אינומים

25. כתוב האישום אוחז שני משפטי אiem. האחד "בןazoniaci azin otar" השני "חכה חכה אנחנו עוד נפגש למיטה". עובדות כתוב האישום נוסחו בהסתמך על הودעתו של המתלוון במשטרה. בית המשפט התיחס המתלוון בעדותו לחלק הראשון כאלו דבריו קללה שהושמעו לעברו ולא כאלו אiem. למעשה עיון מדויק בהודעתו במשטרה (**נ/3**) מגלה שגם במשטרה התקיחס לסוג זה של התנסחות כאלו קללות ולא כאלו השמעת דברים בעלי תוכן קונקרטי מאiem. לגבי חלקו השני של האiem, תוכנו כפי שהובא בכתב האישום אינו ברור, שכן בעת חילופי הדברים היו השניים "למיטה" והמלל נראה מנוטק מהקשר הגיוני. בבית המשפט, שינוי המתלוון את הניסוח והעד כי "**הוא המשין לאיים עלי למיטה - חכה חכה** [...]" שינוי זה שמעnik פרשנות חדשה לדברים לא הוסבר על ידי המתלוון. המתלוון אכן היה להוסיף עוד עבירות אiemים בחקרתו הנגדית ובمعנה לשאלות הסגורה בחקירה הנגדית הוסיף עבירה אiemים שלישיית (פ/ע' 22 ש' 23). עדותו של המתלוון אינה מאפשרת לקבוע מהו נוסח הדברים המדויק שנאמר. לניסוחם המדויק של הדברים חשיבות בעבירה המבוססת על הנוסח ועל ההקשר בו נאמרו הדברים. לעיתים קיימים גבול דק מן הדק בין איומים לבין גידופים ומיני הتبטאויות מכוערות. לא בכל מקרה תהיה לשון בוטה וגסה בבחינת עבירות איום (ראו בהקשר זה ניתוח המפורט של כב' השופט דר' אבנור בת"פ (ת"א) 33623-14-1 מ"ג. פלוני (פורסם בנבו) [ניתן ביום 8.7.15] והפסיקה המפורטת בו.

במקרה שלפניי אי בהירות בנוסח הדברים שנאמרו והקשרם הכללי בתוך חילופי קללות יוצרים ספק הפעול לטובתו של הנאשם.

סוף - דבר

26. על יסוד כל שנאמר אני מרשים את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ו, 04 Mai 2016, במעמד הצדדים